

Sweet, kies etimologia vortaro de la angla estis klasika verko tiukampe. Poste Jespersen iris al Oksfordo, por aŭskulti diversajn prelegojn kaj renkontiĝi kun leksikografo James A. H. Murray, aŭtoro de la fama *Oxford English Dictionary*. Sekvis vizito de Germanio kaj konatiĝo kun indoĝermanistoj Karl Brugmann kaj August Leskien, fondintoj de la t.n. Lejpciga (ankaŭ nomata „jungramatika”) lingvistika skolo, kies plej grava hipotezo estis senescepteco de fonetikaj sonleĝoj. Per tiu ĉi hipotezo ili volis alproksimigi la lingvistikon al natursciencoj, ĉar ĝuste tiutempe okazis certasenca vetkurado inter human- kaj natursciencoj, forte antaŭenpuŝitaj per la evoluo-teorioj de Charles Darwin. La juna Jespersen tiel havis bonŝancon science maturiĝi kaj mem kontribui al la progreso de lingvistiko en la tempo de granda racia evoluo de sciencoj.

En Parizo li gastis ĉe Paul Édouard Passy kaj sekvis liajn lecionojn. Passy kunfondis organizaĵon de lingvoinstruistoj propagantaj la uzadon de fonetika skribo en lernejoj por pli bone instrui prononcon de fremdaj lingvoj kaj por plifaciligi legan instruadon. El ĝi evoluis *L'Association Phonétique Internationale* („La Internacia Fonetika Asocio”, 1897). Jespersen estas vidata kiel kunfondinto de la asocio, ĉar li grave kontribuis al ties internaciigo. La unua celo estis krei fonetikan simbolaron karakterizan por unuopaj lingvoj, sed kunlabore kun Jespersen oni evoluigis la Internacian Fonetikan Alfabeton – ekzemplo: [ɪntəˈnæʃənəl fəˈnetɪk əsoʊsiˈeɪʃn] – kiu, post iom da ŝanĝoj, internacie uzatas ĝis nun. Jespersen krome aŭskultis prelegojn de Gaston Paris, kiu stabiligis la Romanan filologion kiel memstaran disciplinon en Francio, kaj de lia kolego Jules Gilliéron, aŭtoro de la unua lingvistika atlaso. Sekvanta stacio estis Berlino, kie Jespersen studis historian anglan lingvistikon ĉe Julius Zupitza, fondinto de la angla filologio en Germanio.

Ree en Danlando, Jespersen instruis la anglan kaj francan lingvojn en privataj lernejoj kaj samtempe dediĉis multe da studado al sia denaska lingvo: li estis kuneldonisto de lingvistika revuo *Dania*, en kiu li interalie publikigis sian fonetikan alfabeton de la dana lingvo. Li doktoriĝis per gramatika studo pri la gramatika kazo en la angla lingvo kaj 33-jaraĝa li iĝis profesoro de la angla en la Universitato de Kopenhago, tenonte tiun ĉi postenon ĝis sia emeritiĝo; li estis portempe ankaŭ rektoro de la universitato. Li ne ĉesis vojaĝi, prelegante en eŭropaj kaj usonaj universitatoj.

La unua grava verko de Jespersen, verkita ankoraŭ dum liaj studjaroj, koncernis la *fonemleĝojn*. Li kritikis la principan tezon de jungramatikistoj pri la senescepteco de sonleĝoj, kiu antaŭvidas rektan konekton inter sono kaj senco. Jespersen male opiniis, ke pluraj sonŝanĝoj originis de semantiko, ĉar la lingvo ĝenerale havas du formojn: la eksteran fonetikan/gramatikan, kaj la internan, larĝsence signifan. Tiu ĉi rigardo al la konekto inter lingvistikaj formo kaj enhavo estas unu el la fundamentaj principoj, sur kiuj baziĝas la faka verkaro de Jespersen. La alia principo estas la ideo de progreso. Male al la romantika lingvistika skolo, kiu rigardis la lingvon kiel memstaran organismon kaj aprezadis la morfologiajn sistemojn de malnovaj lingvoj kontraste al la „degeneritaj” etnolingvoj kun malriĉaj formoj, por Jespersen la lingvo estas precipe instrumento de homa interkompreniĝo. Se la mallongigo de gramatikaj formoj kaj simpligo de gramatika sistemo ne malhelpas la interkompreniĝon, ĝi do devas esti komprenata kiel progreso subtenanta la evoluon.

La plej grava verko de Jespersen dediĉita al la lingva evoluo estas *Language: Its Nature, Development and Origin* („Lingvo: ĝia naturo, evoluo kaj origino”, 1922), konsistanta el kvar libroj. En la unua prezentiĝas la historio de lingvistiko kiel scienco, la dua